

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/44/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201137
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201137.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: JUDr. M. X., narodená dňa XX.XX.XXXX, U., právne zastúpenej: JUDr. Ing. Ľubomír Havlík, advokát, Krížna 34, Bratislava, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 105/14/1000-1 zo dňa 07.05.2014, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/143/2014-40 zo dňa 11.03.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/143/2014-40 zo dňa 11. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. X/2 Spr 105/14/1000-1 zo dňa 07.05.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o zodpovednosti žalobkyne za škodu, ktorú spôsobila služobnému úradu zavineným porušením svojich povinností pri výkone funkcie prokurátora v trestnom konaní. Žalovanému zároveň uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyni za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 522,80 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v predmetnej veci zastáva názor, že zodpovednosť prokurátora za škodu spôsobenú služobnému úradu nie je možné stotožňovať so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím prokurátora alebo jeho nesprávnym úradným postupom, tzn. so škodou, ktorá bola spôsobená štátu niektorým z orgánov verejnej moci tak, ako to predpokladá v súčasnosti účinný zákon č. 513/2003 Z. z. Podľa tohto zákona sa postupuje v prípadoch, kedy nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom

vznikne niekomu škoda, ten sa so svojím nárokom v prvom rade obráti v rámci jeho predbežného prerokovania na niektorý z orgánov konajúcich v mene štátu (§ 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) a až po jeho uspokojení prichádza do úvahy pri uplatňovaní regresnej náhrady použitie ustanovení § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z., na ktorý žalobca v žalobe poukazoval.

Podľa názoru súdu v tomto prípade takýto postup nie je možný, keďže škoda bola spôsobená Krajskej prokuratúre v Bratislave, a to orgánom verejnej moci podľa § 2 písm. b/ bod 1. v spojení s § 38 ods. 1 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (štátny orgán - Okresná prokuratúra Bratislava II). Keďže ide o škodu spôsobenú v trestnom konaní, orgánom konajúcim v mene štátu je podľa § 4 ods. 2 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. generálna prokuratúra. Ak by mala Krajská prokuratúra v Bratislave postupovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z., mala by uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej Okresnou prokuratúrou Bratislava II na Generálnej prokuratúre SR a až po uspokojení jej nároku by sa mohla domáhať náhrady škody voči zodpovednému zamestnancovi. Podľa názoru súdu by sa takýto postup pri uplatňovaní regresnej náhrady voči konkrétnemu prokurátorovi priechil samotnému účelu zákona č. 514/2003 Z. z., keďže prokuratúra je tvorená sústavou štátnych orgánov (generálna prokuratúra, krajské a okresné prokuratúry), kde krajské prokuratúry sú ako rozpočtové organizácie napojené na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly generálnej prokuratúry a okresné prokuratúry sú ako preddavkové organizácie napojené na rozpočet krajských prokuratúr.

Súd sa teda stotožnil s názorom žalovaného, že pre tento prípad nie je možné uplatniť príslušné zákonné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., keďže na náhradu škody nebol nálezom zaviazaný štát, ale Okresná prokuratúra Bratislava II ako preddavková organizácia Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorej ako služobnému úradu žalobcu úhradou tejto škody vznikol nárok na jej náhradu voči žalobcovi podľa § 149 ods. 1 v spojení s § 157 ods. 1 zákona o prokurátoroch.

S poukazom na námietku žalobkyne, že jej subjektívna zodpovednosť za vznik škody nebola dostatočne preukázaná a že žalovaný v napadnutom rozhodnutí neaplikoval ust. § 157 ods. 5 zákona o prokurátoroch napriek tomu, že spoluzodpovednosť vedúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II za vzniknutú škodu v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, súd prvého stupňa konštatoval, že v administratívnom spise chýba podrobný rozpis a štruktúra rozhodovacej činnosti žalobcu, prehľad dovolenky, OČR a zastupovania iných prokurátorov žalobkyňou i keď prvostupňový orgán aj žalovaný v rozhodnutiach uvádzajú, že JUDr. U. predložil na základe vyžiadania prehľady vyťažnosti žalobkyne. Súd však z administratívneho spisu zistil, že tieto materiály, na základe ktorých by mohli dostatočne vyhodnotiť skutočnú zaťaženosť žalobkyne, počet napadnutých a vybavených spisov, spisov, kde žalobkyňa zastupovala iného prokurátora, počet skončených vecí a počet pojednávacích dní sa v tomto spise nenachádzajú. Z administratívneho spisu a z napadnutého rozhodnutia, ako aj z prvostupňového rozhodnutia teda súd nebol schopný zistiť, aká právna úvaha viedla žalovaného a prvostupňový správny orgán k rozhodnutiam, hlavne k rozdeleniu miery zavinenia v pomere jedna tretina ku dvom tretinám v neprospech žalobkyne. Absencia dokladov, na ktoré sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí odvoláva v administratívnom spise je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250 j ods. 2 písm. c,) d) a e) O.s.p. a jeho vrátenie na ďalšie konanie žalovanému.

V ďalšom súd zistil, že prvostupňový orgán, ani žalobca nevykonali dokazovanie smerom k zisteniu akým spôsobom vykonával vedúci prokurátor dozor, ktorý mu ukladá zákon o prokurátoroch. Konkrétne, či prebiehajú pravidelné porady ohľadom stavu konaní v sledovaných veciach, akým spôsobom sú tieto veci vedené v systéme (registri) a ako a či vôbec sú vedené a sledované na pravidelnej báze. Z výpovede okresného prokurátora JUDr. U. vyplynulo, že tento si mal viesť vlastnú evidenciu NPO (návrh na podanie obžaloby), ale tento konkrétny prípad nebol schopný odsledovať, nakoľko v tejto jeho evidencii bol tento konkrétny prípad omylom evidovaný ako zastavenie konania. Žalobkyňa uviedla, že na Okresnej prokuratúre Bratislava II existuje systém Patrícia, ktorý má evidovať všetky spisy a z ktorého má byť jasné o aké veci ide. Žalovaný nevykonal v tomto smere žiadne dokazovanie, preto jeho konštatovanie miery zavinenia žalobkyne je súdom nepreskúmateľné pre nedostatočne zistený skutkový stav, čo viedlo krajský súd k jeho zrušeniu podľa § 250j ods. 2 písm. c)

O.s.p.

Krajský súd poznamenal, že z administratívneho spisu nie je jasné, či bola žalobkyňa na tieto prietahy vedúcim prokurátorom upozornená, prípadne, či jej bolo navrhnuté, alebo uložené disciplinárne opatrenie smerujúce k odstráneniu prietahu a urýchleného vybavenia veci. Na tomto mieste súd poukázal, že dozor vedúceho prokurátora, výkon ktorého mu ukladajú §§30, 147 a 148 zákona o prokurátoroch nie je len formálna povinnosť, ale naopak ide o povinnosť, ktorej obsahom je skutočný, faktický výkon kontroly a dozoru. Z predloženého administratívneho spisu sa však súdu javilo, že Okresná prokuratúra Bratislava II, nemá funkčný systém evidencie vecí, ktorý by zabezpečil efektívnu kontrolu vybavovania vecí, o čom svedčí aj vyjadrenie okresného prokurátora JUDr. U.. Súd dodal, že žalovaný síce poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/2012-55, neskúmal však, akým spôsobom túto vec, kde už boli ústavným súdom konštatované prietahy v konaní, sledovali vedúci prokurátori Okresnej prokuratúry Bratislava II a aké úkony urobili, aby prietahom predišli. V zmysle uvedeného mal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie za nepreskúmateľné z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a pre nedostatok dôvodov. Skutočnosť, že prvostupňový orgán aj žalovaný rozhodovali vo veci bez riadnych podkladov a uspokojili sa v konaní len s konštatovaním, že žalobkyňa bola zaťažaná rovnako, ako aj ostatní prokurátori Okresnej prokuratúry Bratislava II považoval súd za takú vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia aj prvostupňového rozhodnutia. Z uvedených dôvodov bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa §250j ods. 2 písm. c),d) a e) a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd ďalej vyhodnotil, že v napadnutom rozhodnutí nemohol byť na náhradu zvyšnej časti škody zaviazaný spoluzodpovedný vedúci prokurátor, keďže v zmysle § 14 ods. 1 správneho poriadku nebol v predmetnom správnom konaní jeho účastníkom.

K námietke o absencii úradnej pečiatky na prvostupňovom rozhodnutí súd poukazuje na to, že v súlade s § 247 ods. 2 OSP nie je toto rozhodnutie predmetom súdneho prieskumu a poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR. V súvislosti s nedodrzaním príslušných lehôt na vydanie rozhodnutia podľa § 49 správneho poriadku dal súd prvého stupňa do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/47/2011 zo dňa 31.05.2012, z ktorého vyplýva, že nedodržanie týchto lehôt nemá vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

Zdôraznil, že zistil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, a to pre nepreskúmateľnosť jeho výroku spočívajúcu v absencii zákonných ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, čo je v rozpore s § 47 ods. 2 správneho poriadku, ktorý *expressis verbis* ustanovuje náležitosti výroku rozhodnutia správneho orgánu, v ktorom musia byť uvedené ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo odkazujúc pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/17/2012 zo dňa 19.03.2013,

S poukazom na uvedené pochybenie žalovaného vo výroku napadnutého rozhodnutia mal krajský súd napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a teda za rozhodnutie majúce také vady, ktoré nespĺňajú požiadavky zákonnosti. Záverom dodal, že povinnosťou žalovaného v ďalšom konaní bude vysporiadať sa aj s námietkou žalobcu ohľadom absencie úradnej pečiatky na prvostupňovom rozhodnutí podľa § 47 ods. 5 správneho poriadku, keďže z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že tento nedostatok bol podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku odstránený len v napadnutom rozhodnutí.

Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný včas podaným odvolaním. Mal za to, že z odôvodnenia celého rozsudku krajského súdu je nesporné, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný postupoval správne, keď zaviazal žalobkyňu na úhradu škody, ktorú spôsobila svojím zavineným konaním.

Podľa žalovaného je nesporné, že krajský súd má za to, že žalobkyňa podľa § 157 ods. 1 zákona 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry (v znení účinnom v rozhodnom

čase) zodpovedá za spôsobenú škodu a je teda aj povinná nahradiť skutočnú škodu služobnému úradu, pričom krajský súd v rozsudku sponchýbňuje len právnu úvahu správneho orgánu čo do rozsahu a výšky škody, ktorú má žalobkyňa uhradiť.

Zdôraznil, že správny orgán, ktorý rozhoduje o výške náhrady škody je limitovaný mantinelmi, ktoré určuje platná právna úprava, keď prvým kritériom pre určenie výšky škody je „výška skutočnej škody“ a druhým je „výška zodpovedajúca trojnásobku posledného mesačného funkčného platu“. V zmysle platnej právnej úpravy je právom správneho orgánu určiť aj nižšiu výšku náhrady škody, ako je skutočná škoda prípadne trojnásobok posledného mesačného funkčného platu prokurátora.

Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z premisy, že v danom prípade spôsobilo škodu niekoľko prokurátorov, konkrétne žalobkyňa a vedúci prokurátor. Tento záver mal žalovaný za nesprávny. Škodu spôsobila len a výlučne žalobkyňa, ktorej bol trestný spis pridelený, a ktorá vo vzťahu k uvedenému trestnému spisu vykonávala dozorové právomoci prokurátora.

Poukázal na atribút príčinnej súvislosti, teda vzťah medzi javom, ktorý vyvolal vznik škody spolu s príčinnou súvislosťou medzi daným javom a následkom, t. j. vznikom škody, pričom platí, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný - nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

Poznamenal, že žalobkyňa si mala plniť povinnosti, ktoré jej vyplývajú z Ústavy, ústavných zákonov, zákonov, všeobecne záväzných právnych predpisov ako aj z pokynov uložených nadriadeným prokurátorom. Vedúci prokurátor žalobkyni prideliť dotknutý trestný spis, v ktorom mala vykonávať dozor prokurátora a len a výlučne v dôsledku nekonania žalobkyne (t. j. v dôsledku neplnenia si zákonných povinností) nastali v danej trestnej veci prieťahy v konaní. Predmetné prieťahy v konaní mali za následok že Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie práv Ing. I. G., CSc, a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 500,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 485,24 €. Predmetné finančné zadosťučinenie predstavuje škodu, ktorá vznikla služobnému úradu žalobkyne. Z vyššie opísaného skutkového stavu mal za nesporné, že jedinou priamou príčinou škody, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu bolo porušenie dozorových povinností v trestnom konaní žalobkyňou. Skutočnosť, že vedúci prokurátor nedôsledne kontroloval plnenie služobných povinností jemu podriadených prokurátorov nemá za následok vznik škody uplatňovanej v rozhodnutí žalovaného, t. j. nie je priamou príčinou vzniku škody. Následne nie je možné dospieť k záveru, že škoda, ktorá sa uplatňuje voči žalobkyni je škodou spôsobenou viacerými prokurátormi a aplikovať ustanovenie § 157 ods. 5 zákona 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry (v znení účinnom v rozhodnom čase).

Konštatoval, že žalovaný správny orgán pri svojom rozhodovaní aplikoval na vzniknutý skutkový stav zákonnú možnosť a určil výšku náhrady škody v nižšej sume, ako bola skutočná škoda. Správny orgán postupoval v súlade s platnou právnu úpravou zákonne a aplikoval právnu úvahu v rozsahu v akom mu to umožňuje platná právna úprava, t. j. nevybočil zo zákonnom stanovených mantinelov, keď pre svoje rozhodnutie nepotreboval zabezpečovať dokazovanie v rozsahu naznačenom krajským súdom a teda nenastal stav vytýkaný súdom v rozsahu nedostatočného zistenia skutkového stavu. Taktiež nesúhlasil s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné pre nepreskúmateľnosť výroku spočívajúcu v absencii zákonných ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, čo je v rozpore s § 47 ods. 2 správneho poriadku.

Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo alternatívne rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila v podaní zo dňa 27.04.2016, v ktorom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdil a aby zaviazal žalovaného aj k náhrade trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý

rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o zodpovednosti žalobkyne za škodu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. X/2 Spr 105/14/1000-1 zo dňa 07.05.2014, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zodpovednosti žalobkyne za škodu.

Osobitná komisia na Krajskej prokuratúre v Bratislave, ako správny orgán prvého stupňa, rozhodnutím sp. zn. 2 Spr 63/13 zo dňa 12.06.2013 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) rozhodla, že žalobkyňa svojím konaním porušila ustanovenie § 26 odsek 1 písm. c) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokurátoroch“) v dôsledku čoho bola spôsobená škoda, za ktorú v zmysle § 149 odsek 1 zákona o prokurátoroch zodpovedá a podľa § 157 odsek 1 zákona o prokurátoroch je povinná túto škodu uhradiť vo výške 500 Eur a 485,24 Eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil správny orgán prvého stupňa tým, že v trestnej veci proti obvinenému Ing. I. G. (ďalej aj „sťažovateľ“) v období od 27.05.2011 do 28.02.2012 (v období od predloženia spisu vyšetrovateľom s návrhom na podanie obžaloby po podanie obžaloby) aj napriek Ústavným súdom Slovenskej republiky konštatovanou nečinnosťou (nález sp. zn. I. ÚS 98/2010 zo dňa 11.11.2010) žalobkyňa okrem zapožičania spisu Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky nevykonala vo veci žiaden úkon. Ústavný súd Slovenskej republiky priznal (nález sp. zn. ÚS 52/2012-55 zo dňa 18.04.2012) Ing. I. G. finančné zadostučinenie a trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 985,24 Eur (z dôvodu zbytočných priesťahov, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd), ktoré uhradila dňa 26.02.2013 Krajská prokuratúra Bratislava. Vzhľadom na to, že žalobkyňa svojou nečinnosťou porušila zákon o prokuratúre dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že žalobkyňa zodpovedá za škodu, ktorú spôsobila porušením zákona o prokuratúre, a preto má povinnosť škodu v celom rozsahu uhradiť.

O odvolaní žalobkyne voči prvostupňovému správne rozhodnutiu rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. X/2 Spr 105/14/1000-1 zo dňa 07.05.2014 tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zmenil tak, že žalobkyňu uznal zodpovednou za škodu, ktorú spôsobila zavineným porušením jej povinností pri výkone funkcie prokurátora v trestnom konaní vedenom na Okresnej prokuratúre Bratislava II pod sp. zn. 2 Pv 238/09, ktorá vznikla služobnému úradu (Krajská prokuratúra v Bratislave) uhradením celkovej sumy finančného zadostučinenia a trov právneho zastúpenia sťažovateľovi v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 52/2012-55 zo dňa 18.04.2012 s tým, že výšku náhrady škody, ktorú má žalobkyňa uhradiť určil na sumu 656,82 Eur. Argumentoval tým, že správny orgán prvého stupňa na dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci neaplikoval správne príslušné ustanovenia zákona o prokurátoroch vo vzťahu k miere zodpovednosti žalobkyne za spôsobenú škodu, nakoľko predovšetkým žalobkyňa zodpovedá za škodu, pretože porušila svoje služobné povinnosti pri zabezpečovaní úloh prokuratúry. Dodal, že ak žalobkyňa z dôvodu zaťaženia nemohla riadne vykonávať svoju funkciu, mala povinnosť na túto skutočnosť upozorniť vedúceho prokurátora. Zdôraznil však, že zodpovednosť za škodu nenesie výlučne žalobkyňa, nakoľko mal za to, že ku škode došlo aj v dôsledku nedostatočného plnenia povinností zo strany vedúceho prokurátora/prokurátorov kontrolovať plnenie služobných povinností a úloh podriadenými prokurátormi, čo zohľadnil žalovaný pri posudzovaní miery zavinenia žalobkyne a určení náhrady pomernej časti škody.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie je potrebné zrušiť z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní namietal predovšetkým to, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný postupoval správne, keď zaviazal žalobkyňu na úhradu škody, ktorú spôsobila svojím zavineným konaním s tým, že aj krajský súd mal v podstate za to, že žalobkyňa zodpovedá za spôsobenú škodu, a teda je aj povinná nahradiť skutočnú škodu služobnému úradu, pričom spochybňoval len právnu úvahu správneho orgánu čo do rozsahu a výšky škody, ktorú má

žalobkyňa uhradíť. Zároveň zdôraznil, že vedúci prokurátor mohol a mal byť postihnutý za nedôsledné plnenia si zákonných povinností v disciplinárnom konaní.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí v prvom rade vyjadril názor, že „zodpovednosť prokurátora za škodu spôsobenú služobnému úradu nie je možné stotožňovať so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím prokurátora alebo jeho nesprávnym úradným postupom, tzn. so škodou, ktorá bola spôsobená štátu niektorým z orgánov verejnej moci tak, ako to predpokladá v súčasnosti účinný zákon č. 514/2003 Z. z.“. Odvolací súd sa s názorom krajského súdu stotožnil, nakoľko v predmetnom prípade je potrebné postupovať v súlade so zákonom o prokuratúre, a to aj vo vzťahu k vzniku nároku Krajskej prokuratúry v Bratislave ako služobného úradu žalobkyne voči žalobkyňi na náhradu uhradenej škody.

Súd prvého stupňa vo vzťahu k žalobnej námietke žalobkyne o nedostatočnom preukázaní subjektívnej zodpovednosti za vznik škody a neaplikovaní ustanovení zákona o prokuratúre o spoluzodpovednosti vedúceho prokurátora za vzniknutú škodu s poukazom na obsah administratívneho spisu konštatoval, že absencia dokladov, na ktoré sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí odvolával je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenie na ďalšie konanie. Odvolací súd musí súhlasiť s vyjadreným záverom, nakoľko nekompletnosť administratívneho spisu vyvoláva pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci, a to nielen vo vzťahu k vyhodnoteniu skutočnej vyťaženia žalobkyne, ale aj s tým súvisiacou mierou zavinenia žalobkyne na vzniku škody. Odvolací súd tak súhlasí s názorom krajského súdu, že prvostupňový orgán i žalovaný vo veci rozhodovali bez riadnych podkladov a uspokojili sa v konaní len s konštatovaním, že žalobkyňa bola zaťažaná rovnako, ako ostatní prokurátori.

Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom krajského súdu ohľadom toho, že správne orgány (ani prvého ani druhého stupňa) nevykonali dokazovanie smerujúce k zisteniu, akým spôsobom vykonával vedúci prokurátor dozorné povinnosti, keď umožnil resp. mu uniklo, že v predmetnom prípade sa od predloženia spisu vyšetrovateľom spolu s návrhom na podanie obžaloby do podania obžaloby (až po uplynutí 9 mesiacoch od predloženia) nevykonali žiaden úkon (okrem predloženia spisu Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky). V súvislosti s uvedením odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako dospel žalovaný k rozdeleniu miery zavinenia v pomere dve tretiny v neprospech žalobkyne, keď vo veci nevykonali patričné dokazovanie. V tomto smere je podľa odvolacieho súdu rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné.

Na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odkazuje odvolací súd aj v otázke procesných nedostatkov prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia, nakoľko sa krajský súd s otázkou absencie pečiatky na prvostupňovom rozhodnutí a s otázkou nedodržania lehôt na vydanie rozhodnutia náležite vysporiadal.

Zhodný názor zastáva odvolací súd aj s tou časťou rozhodnutia krajského súdu, v ktorej tento vyjadril, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, preto je potrebné ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie s tým, že žalovaný bude v ďalšom konaní povinný postupovať v súlade s právnym názorom vysloveným súdom prvého stupňa.

Odvolací súd ustálil, že správne orgány nezistili dostatočne skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného neboli z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a žalobné námietky žalobkyne odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Vo svetle uvedeného najvyšší súd konštatuje, že krajský súd dospel k správne záveru, keď rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými relevantnými námietkami žalobkyne a dospel k správne záveru, že došlo k vydaniu rozhodnutia v rozpore so zákonom.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami prejednávanej veci a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní žalovaného vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť

rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni aj napriek jej úspechu v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčísliła a zo spisu jej žiadne nevyplývajú. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.